

Apocalyps

Eerste druk, april 2012
© 2012 Peter Kistemaker

Portretfoto: Ellen Saelman
Coverbeeld: Ron Wind
Corrector: Sonja Schakelaar

ISBN: 978-90-484-2383-5
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

APOCALYPS

Peter Kistemaker

Dit boek draag ik op ter nagedachtenis aan mijn te jong
overleden vriend Ron Wind

Ik wil in het bijzonder mijn dank uitspreken naar Sonja Schakelaar. Haar correcties en adviezen zijn voor mij van onschatbare waarde geweest.

Tevens wil ik mijn dank uitspreken naar Ellen Saelman, die mijn ideeën voor de frontcover heeft omgezet in een prachtig ontwerp.

Verder een woord van dank naar mijn vrouw Jennifer en dochter Patricia voor hun onmetelijke vertrouwen en geduld.

Als laatste wil ik Ron Wind postuum bedanken voor het maken van de backcoverfoto.

Peter Kistemaker, februari 2012.

Hoofdstuk 1

Amsterdam 6.27 uur.

Het was een dag zoals alle anderen. Het grootste gedeelte van werkend Nederland was weer op weg naar zijn werk. De snelwegen stonden vol met auto's en de treinen waren volgepropt met forensen die van hun mooie buitenwijken naar de stad reisden om daar hun levensonderhoud te gaan verdienen. Het Centraal Station was, als je het van boven af zou kunnen bekijken, net een mierenhoop. Grote stromen mensen, die allemaal een specifiek doel voor ogen hadden, liepen langs en door elkaar heen. Niemand had oog voor de ander. Geen tijd. Geen interesse. Een teken van onze jachtige tijd. Tussen al deze mensen liep één man doelgericht naar de plek waar reizigers met elkaar afspreken als ze elkaar willen ontmoeten in deze jachtige ruimte. Een paal met daarop een bord waarop stond: ontmoetingsplek. Duidelijk zichtbaar voor iedereen die de hal van het station inliep. Ook al was de temperatuur in de hal en buiten niet echt warm, het was zelfs koel te noemen voor deze tijd van het jaar, toch zweette de man behoorlijk. Bij de paal aangekomen keek hij om zich heen. Aan de blik in zijn ogen was te zien dat hij niets meer waarnam van onze wereld. Hij was ergens anders met zijn gedachten. Een betere wereld dan deze en daar zou hij binnen niet al te lange tijd zijn. Hij haalde een afstandsbediening uit zijn jaszak, riep luidkeels: Allahu Akbar! en drukte vervolgens op de knop.

In een oogwenk veranderde het silhouet van de man in een gigantisch grote vuurbal. De explosie die hiermee gepaard ging, was zo krachtig dat zijn hele lichaam compleet uit elkaar gerukt werd. Er werden naderhand niets meer dan flintertjes weefsel van hem teruggevonden. De drukgolf van de explosie zocht zich nu een uitweg in de stationshal en verplaatste zich met duizelingwekkende snelheid door de hele ruimte. In de buurt van de explosie deelden nietsvermoedende

reizigers het lot van de man van de aanslag. Ze versplinterden tot niet meer dan minuscule stukjes bot en weefsel.

Verder weg van de explosie sloeg de drukgolf iedereen die er door geraakt werd ondersteboven. Maar de drukgolf was tevens zo heftig dat het in 1889 geopend gebouw erdoor als een kaartenhuis instortte. De voetgangerstunnels onder de sporen verloren hun draagkracht en bedolven de reizigers die daar, nog verdoofd door de explosie, op de grond lagen. Treinbestuurders, die op dat moment het station inreden, zagen de rails voor hun neus verdwijnen en gleden met hun trein in de restanten, van wat een paar minuten geleden nog de voetgangerstunnels waren geweest. Het glazen dak van het station knalde in duizenden stukken uit elkaar en de mensen eronder werden door het vallende glas aan stukken gescheurd. Uiteindelijk was er van het Centraal Station van Amsterdam niet meer over dan een rokende puinhoop van brokstukken.

Het was achteraf niet meer precies vast te stellen, maar schattingen spraken over 3500 mensen die door de explosie gedood waren. Meer dan 6000 mensen waren licht tot zwaar gewond. Maar het bleef niet bij deze catastrofe in Amsterdam alleen. Om 6.33 uur speelde hetzelfde scenario zich af op het Centraal Station van Utrecht, gevolgd om 6.39 uur in Centraal Station Den Haag en om 6.45 uur volgde nog het Centraal Station van Rotterdam. De chaos was onbeschrijfelijk en de Nederlandse economie en samenleving lag in één klap stil.

De nationale hulpverleningsorganisaties wisten niet waar ze moesten beginnen. Op dit doemscenario hadden ze nooit kunnen trainen. Alles werd uit de kast gehaald om zo snel mogelijk alles en iedereen te organiseren. Politie, brandweer en het leger werden ingezet. Alle ziekenhuizen stonden paraat om de vele duizenden gewonden op te nemen. België en Duitsland boden spontaan plaatsen ter beschikking aan in hun eigen ziekenhuizen. Nederland telde in 18 minuten tijd, 12.000 doden en meer dan 30.000 gewonden. Velen van de gewonden waren zo ernstig dat het dodental alleen nog maar kon oplopen. Iedereen in de getroffen steden werd nu bevangen door een gevoel van paniek. Misschien was het nog steeds niet afgelopen? Misschien

kwamen er nog meer aanslagen? Want dat dit aanslagen waren op de Nederlandse gemeenschap was iedereen wel duidelijk.

In een speciale uitzending op televisie sprak de Premier van de bloedigste dag in de Nederlandse geschiedenis. Hij riep iedereen op om kalm te blijven. Mensen die niets te zoeken hadden op de getroffen plekken werden gesommeerd te vertrekken. Ze liepen alleen maar de hulpverleners in de weg die, in de meest hectische omgeving die ze ooit hadden meegemaakt, hun werk probeerden te doen. Zelfs bij deze professionals zag je af en toe mensen hevig huilend weglopen om de taferelen die ze aantroffen. Onder het puin lagen nog steeds honderden en honderden mensen begraven. In de onmiddellijke omgeving lagen mensen op straat. Gewond door glas en rondvliegende brokstukken. Anderen strompelden doelloos rond. Hun ogen leeg, in shock. Weer anderen zochten in de puinhopen naar vrienden, kennissen of geliefden. Overal lagen stukken van mensen her en der verspreid. Armen, benen en hoofden lagen losgerukt van hun oorspronkelijke eigenaars door de kracht van de explosie, verspreid over het terrein. Een moeder zat op de grond, haar gezicht onder het bloed, met in haar armen haar dode kind, waar de beentjes van afgerukt waren. Ze wiegde het heen en weer, als in een instinctieve reactie om haar kind maar gerust te stellen. 'Mama is er. Alles komt goed,' hoorde je haar keer op keer naar haar kind fluisteren. De realiteit van het gebeuren wilde niet tot haar door dringen.

Op andere plekken zaten mensen stil voor zich uit te staren. Hulpverleners gingen het eerst naar deze mensen. Degene die het hardst schreeuwden, mits op het eerste gezicht niet te erg gewond, kwamen op een later moment aan de beurt voor hulpverlening. Het tafereel wat de hulpverleners op elk van de getroffen plekken in Nederland om zich heen zagen, greep hun erg aan. Hier kon men zich niet op voorbereiden. Overal vonden ze de afgerukte ledematen, waren krijsende, gillende en gewonde mensen te zien. Nederland was op deze plekken veranderd in een gruwelijk frontzone. Datgene wat we de bevolking van ons land sinds de Tweede Wereldoorlog hadden willen

besparen, had ons uiteindelijk toch ingehaald. Het was oorlog in Nederland en het front was overal en nergens. Daardoor was het niet te voorspellen waar zich de volgende aanslag voor zou doen. Zou dat op de andere stations van Nederland zijn? Op de vliegvelden misschien? Grote winkelcentra? Het was in ieder geval duidelijk dat, wie de aanslagen ook gepleegd hadden, er publieke plekken werden uitgekozen om daarmee zo veel mogelijk slachtoffers te maken. Het leger werd nu ingezet om alle publieke plekken zoveel mogelijk te bewaken. Code rood werd ingesteld in Nederland. Nog nooit had deze situatie zich in ons land voorgedaan. Nog nooit was er in ons land sprake geweest van zo een ongelofelijke chaos. De mensen durfden hun huis bijna niet meer uit. Overal was bewaking ingesteld. Elke gemeente had zijn politie bevolen om de publieke plaatsen te bewaken. Maar waar moesten ze op letten? Niemand wist hoe en wat er precies gebeurd was? Er waren geen getuigen van de aanslagen. Iedereen die er dichtbij in de buurt had gestaan was dood. Het was in ieder geval duidelijk dat er een explosief was gebruikt dat zo ongekend krachtig was, dat één persoon hiermee een gigantische explosie kon veroorzaken. Er moest worden uitgezocht wie de aanslagen hadden gepleegd. En natuurlijk ook het hoe en waarom. Alle informatie die de overheid kon krijgen moest als puzzelstukjes verzameld worden om te kijken of er genoeg puzzelstukjes bijeen kwamen om antwoorden te geven op de vragen die er waren. Nederland ging een duistere tijd tegemoet.